

ŽENEVSKE NOVICE

št. 54
2015
november

GLASILO ZDRUŽENJA
ŽENEVSKIH
SLOVENCEV

(Bulletin de l'Association
des Slovènes de Genève)

ženevske novice

Glasiló Zdrúženja ženevskih Slovencev
(Bulletin de l'Association des Slovènes de Genève)

Številka 54, leto XXIII, november 2015

Risba na naslovnici: Pavla Suermondt

uvodnik	str. 3
v spomin	
Dr. Janko Jamnik	str. 4
zdravje	
Za vrhunsko olje je potrebna vsaka ura	str. 7
intervjuji	
Naša nova predsednica	str. 11
Alen Kobilica	str. 12
Janez Lapajne	str. 14
mi, ženevski Slovenci	
Srečanja društva vletu 2015	str. 17
filantropija	
Bojan Breclj	str. 18
kultura in dogodki	
Pesniški večer v Ženevi	str. 19
Obisk pri evropski organizaciji za jederske raziskave CERN	str. 20
razstave	str. 22
ne pozabite	str. 23

2

NA ZDRAVJE

Mnogo stvari počnemo v življenju. Ko delamo z veseljem, kot to znajo otroci, gremo v kuhinjo, na vrt ali v službo radostni in navdušeni, s polno iskrive energije. Vendar nas mora na to včasih kdo spomniti. O tem je rad govoril na žalost mnogo prezgodaj pokojni Janko Jamnik, veliki slovenski znanstvenik in izumitelj. O njegovem življenju in delu si lahko preberete v tej številki.

Za kaj se borimo, zakaj hitimo, k čemu stremimo? Zaradi ljubezni? Toliko pomenov ima, da včasih nič več ne vemo. Zaradi ambicije? Potrebe vsakega človeškega bitja, da bi nekaj ustvaril, dosegel, se naučil. Zaradi boljše kvalitete življenja? Hm, v življenju dostikrat pozabimo nase in šele pomanjkanje zdravja nam včasih da misliti. Na koncu življenja bi dali vse samo še za en dih, a nič ne pomaga. Razen upanja, da je naša energija res nesmrtna, da vseeno obstaja nek drug svet, kamor gremo. Lepo pa je, da se zavedamo življenja, da smo hvaležni zanj, dokler ga imamo. Da znamo polno živeti tudi takrat, ko bi najraje obupali.

Alen Kobilica je odličen primer človeka, ki kljub svoji fizični slepoti dosega odlične rezultate. Preberite si Živin intervju z njim.

Imamo možnost skrbeti za svoje zdravje tako, da si privoščimo najbolj kvalitetno hrano, ki jo Slovenija še vedno premore. Oljčno olje, domače vino, avtohtono sadje ... Preberite si članek Gorazda Suhadolnika o slovenskem oljčnem olju, ki je visoko cenjeno, ker je tako kvalitetno. O ljudeh, ki se s tem ukvarjajo z vso ljubeznijo in energijo.

Novi predsednici Združenja ženevskih Slovencev Sabini Mumenthal smo postavili nekaj vprašanj, na katera nam je prijazno odgovorila. Izpod peresa Pavle Suermondt, naše neutrudne in vsestranske umetnice, pa imamo razmišljanje o našem Združenju in kratek povzetek aktivnosti čez vse leto.

Janez Lapajne je uspešen arhitekt in hkrati častni konzul Slovenije v Valaisu. Rad sodeluje s slovenskimi podjetji, a vedno znova se srečuje s podobnimi birokratskimi zaprekami. Saj pridni smo, samozavestni pa ne, pravi.

V zadnjih nekaj mesecih nas je pretreslo poročanje o milijonih ljudi, ki so zaradi vojne izgubili dom in se odpravili na pot. Za preživetje, za prihodnost svojih otrok. Na nevarno pot, polno zaprek, predsodkov, strahu in stresa. Aktiviralo se je mnogo ljudi, ki znajo sočustvovati in pomagati. Prav o teh prostovoljcih je Bojan Brecej naredil reportažo. Hvaležna sem, da znamo odpreti srca in roke, da se znamo vživeti v tragedijo begunstva. Naša krščanska tradicija nam daje vzpodbudo z zgledom, zato odprimo svoje srce, saj vemo, da se je celo Jezus moral roditi v hlevu samo zato, ker sta bila starša begunca.

V Novem letu vam vsem kljub vsemu, kar se dogaja, želim radosti, zdravja, miru, predvsem pa ljubezni in sočustvovanja, da bomo šli skozi te spremenljive čase s pogumnim in ljubečim srcem ter z nasmehom na obrazu.

Lučka Koščak

Dr. JANKO JAMNIK

v spom 4

Spominjam se ga, otroka iz sosednje vasi, tako posebnega, pametnega in milega. "Naredil bom avto na vodo," se je odločil že pri svojih 4 letih. Njegov oče, ki je delal na Inštitutu Jožefa Štefana v Ljubljani kot vodja orodjar, mu je moral naročati znanstvene revije že takoj, ko se je Janko naučil brati. Avto mu je uspelo narediti že pri devetih letih, ne sicer na vodo, ampak na električno baterijo. Šel je študirat fiziko, da bi raziskal skrivnosti in modrosti te znanosti. Hitro pa je razumel, da mora za poznavanje nepolutivne električne energije in varne baterije poznati tudi kemijo, zato je diplomiral tudi to.

Razen da je ves prosti čas in počitnice najrajši tičal v knjigah, je imel zelo rad kontakt z zemljo. Še se ga spomnim, kako sedi na traktorju, kadar sta šla z očetom po drva v gozd. Lep, velik, nasmejan fant. "Na Inštitutu Maxa Plancka v Stuttgartu dela," so rekli ljudje, "pa je tako priden." Ko je že postal slaven znanstvenik in direktor *Kemijskega inštituta* v Ljubljani, je rad in pogosto prišel pogmat svojim staršem na kmetijo, najrajši pa je doma po zemlji hodil bos.

Nisva se pogosto videvala. On v Nemčiji, jaz v Ženevi. A ob tistih redkih priložnostih mi ga je bilo lepo slišati, ko je govoril s takim navdušenjem. O Sloveniji in Slovencih. Nobenega tarnanja, le vzpodbuda. "Slovenija je najlepša, poglej to naravo! In v vsaki slovenski vasi živita vsaj dva genija," je rad rekel.

Čeprav bi lahko našel razloge za tarnanje. Ko se je vrnil v Slovenijo in postal direktor *Kemijskega inštituta*, je poleg tega uspel zgraditi še nov *Pregljev inštitut*, ga najmodernejše opremiti ter narediti slovensko znanost svetovno prepoznavno, se je moral srečevati z velikimi birokratskimi preprekami pri svojem delu.

Na inštitutu je bila prava revolucija, ko je predlagal sodelavcem, naj v službo hodijo z veseljem, z iskrivostjo, z navdušenjem, da bodo tako mnogo bolj srečni. In če jih to delo ne osrečuje, naj si najdejo nekaj, kar jih veseli. Oh, pravi šok za ljudi, ki tega niso bili vajeni. A ko so sprejeli to pozitivno vzpodbudo, so ga res začeli ceniti. Še posebej, ker je sam dajal najboljši zgled.

Ustanovil je *Fundacijo za štipendiranje iskrivih mladih znanstvenikov* in pogosto rekel: "Naj gredo mladi v tujino, da naberejo izkušnje, a dajmo jim prostor in pogoje dela, da se lahko vrnejo!"

V svojih poznih tridesetih letih je spoznal življenjsko sopotnico in ugotovil, kakšna sreča je imeti družino, saj je do takrat živel le za znanost. Rodila se jima je hčerka, ki je lani, ko je Janko umrl, dopolnila deset let.

Umrl? Bil je ubit. Zakaj? Zaradi neizmerne grabežljivosti energetskih lobijev. Naročili so njegov umor, ko je bil na vrhuncu svojega ustvarjanja. Umrl je sredi decembra lanskega leta. Star je bil 50 let. Teden dni pred smrtjo je še bral berilo v Koseški cerkvi. O Janezu Krstniku. Tudi njemu so vzeli glavo. Ker je bil pošten, ker je napovedal Jezusa. Kaj pa je naredil Janez Jamnik? S sodelavci, to o sodelavcih je vedno poudarjal, je naredil izum, ki bi rešil Slovenijo ekonomske krize in cel planet pred nevarnostjo ozonske luknje. Izum, kako narediti iz polucije zelo poceni metanol, ki bi bil idealno gorivo za avtomobile in energetske potrebe industrije.

Vendar nihče v naši državi tega ni hotel sprejeti. To ga je zelo presenetilo, saj je mislil, pozitiven kot je bil, da si politiki vendar želijo dobro vseh ljudi, ne samo svoje. Obrnil se je na najinega skupnega soseda Janeza Janšo, vendar ga ta sploh ni hotel sprejeti. Ni ga zanimal pošten človek in znanstvenik Teslinega kova. Potem se je Janko obrnil na premiera Mira Cerarja. Tudi ta ga ni hotel sprejeti, z izgovorom, da se z Janševcem ne bo pogovarjal. Janko ni mogel razumeti, zakaj. Ker je tako nezainteresiran za svojo osebno promocijo in grabljenje bogastva? Ves slovenski energetski lobi se ga je ustrašil. Razočaran se je obrnil na druge. Inštituti v Nemčiji, v Švici, na Japonskem in v Izraelu so bili navdušeni nad izumom. Vabili so ga k sodelovanju, bili pripravljene investirati ... A preveč ljudi se je naenkrat vznemirilo, posebno še tisti, ki s polucijo in njenimi posledicami največ zaslužijo. Tako je Janko tik pred podpisom pogodb padel pod streli v glavo na nekem ljubljanskem parkirišču. Brez krika, brez zvoka, pred pričami, nihče ni bežal, morilec je bil tako profesionalen, da ga do sedaj še niso našli.

Mediji so umor omenili kot obrobno novico. Razen nekaj člankov v *Delu*, kjer so veličali njegov prispevek k znanosti, ni bilo nobenega vznemirjenja okoli tega, večina ljudi sploh ne ve, da se je to pri nas zgodilo. Si predstavljate, da bi umor vodje nacionalnega Kemijskega inštituta in izumitelja takega ranga, kot je bil Janko, obravnavali v Angliji? Ali kje drugje? Pri nas pa ... Še dobro, da nas je veliko, ki smo osebno poznali Janka in njegovo delo in smo pričevalci vsega lepega in dobrega, ki ju je celo življenje delil in ju je nameraval še naprej. Mogoče ste le zasledili odličan članek, ki ga je njegova žena objavila v tedniku *Družina* pred nekaj meseci.

Lani, konec decembra, na dan osamosvojitve smo na televiziji še zadnjič lahko videli voščilo Janka Jamnika, pozitivno in iskrivo, kot vse kar je rekel, posneto le nekaj dni pred njegovo smrtjo.

Slovenija je z njim izgubila našega Nikolo Teslo, pa se v poplavi "važnejših" novic nihče ni preveč vznemiril. Ali pa si ni upal.

Jankovi starši so mi povedali, da je slutil prezgodnjo smrt in jih je, komaj mesec pred tem, prosil, da bi ga, ko bo umrl, prinesli v domačo hišo na njemu najlepšem Lobčku pri Grosupljem, od koder se v jasnih dnevih vidi vse do Triglava. "Kaj govoriš, saj si mlad, kako naj mi to organiziramo, saj bomo šli pred tabo," so rekli starši. Na žalost so mu morali izpolniti to željo mnogo prezgodaj. Tako smo se vaščani in prijatelji lahko od njega poslovili še zadnjič. Mu zapeli. Objeli in voščili sožalje materi, očetu in sestri.

"Ves čas so ga vabili nazaj na Inštitut v Nemčijo," mi je povedal njegov oče. Pa ni hotel, odločil se je, da bo rajši vse svoje znanje, izkušnje, kreativnost in ljubezen podaril Sloveniji.

Včasih so rekli, da je tujina mačeha. Je tudi naša država mačeha svojim nadpovprečnim ljudem? Morajo vizionarji res končati kot Janez Krstnik?

Kdo pa je država? Mi vsi. Vsak posebej. Dajmo, upajmo si biti kot je bil Janko Jamnik. Pošteni, pogumni, preprosti, ljubeči. Da njegova smrt ne bi bila zaman.

Mati in oče sta izgubila najboljšega sina, njegova žena najboljšega moža, njegova hči najboljšega očeta. Da ne govorim o njegovih prijateljih, kolegih in celo o ljubljanskih klošarjih, ki jim je Janko ves čas nosil vsa svoja poslovna darila. Od najboljših vin in hrane, do ljubezni in razumevanja, ki so bila mnogo več vredna, kot vse drugo.

Na pogreb politikov ni bilo, razen enega, ki pa je že pred leti izstopil iz tega zaprtega kroga ambicioznih in brezobzirnih ljudi. A "vsak je lahko rešen ... in enkrat bo," kot je rad rekel Janko.

Prišli pa smo njegovi prijatelji in njegovi sodelavci, od blizu in daleč. In poslovniki govori njegove mame, žene in župnika iz Kosez so bili samo o ljubezni. O neskončnem odpuščanju. O védenju, da ljubezen vedno zmaga, ker vse prenese, vse odpušča, vse veruje, vse ve ...

Lučka Koščak

ZA VRHUNSKO OLJE JE POMEMBNA VSAKA URA

Primorci v Sloveniji ustvarjajo najboljše zeleno zlato na svetu, a od njega ne morejo preživeti.

Med srebrnim sijem oljčnih listov je sinja barva Koprskega zaliva še lepša, ko se v sončnem oktobrskem jutru na terasah nad Ankaranom zbirajo obiralci oliv. Ducat domačinov že več kot dvajset let obdeluje vsak svoj hektar oljčnih nasadov, vse delajo sami, v svojem prostem času, le pri obiranju potrebujejo pomoč. Obiranje še vedno pomeni veselo priložnost za druženje s sorodniki, prijatelji, znanci. Površino oljčnika pokrijejo z mrežami in pazljivo smukajo plodove, bero pa odpeljejo naravnost v oljarno.

Nekdanji koprski župan Dino Pucer je s pomočjo svojih pobiral konec oktobra. 280 oljk mu je letos dalo 4500 kilogramov sadežev (manj kot povprečno), iz njih pa so iztisnili 770 litrov olja kar sploh ni bilo slabo.

Slovenski odličnjaki

Pucer, eden od pobudnikov renesanse oljčnega oljarstva pri nas, je aktualni predsednik *Zveze društev oljkarjev Slovenije*, ki združuje oljgarska društva iz Slovenske Istre (DOSI), piransko *Štorto* in društvi z Goriškega ter Brd. "V petindvajsetih letih smo od anonimnega oljkarstva prišli do pomembne panoge, v kateri je zdaj trikrat več dreves. Nihče pri nas se ne preživlja izključno z oljkarstvom, to je le vir dodatnega zaslužka, predvsem pa je pomembno za ohranitev kulturne krajine. Zelo smo lahko zadovoljni tudi s kakovostjo oljčnega olja, saj šest, sedem naših pridelovalcev že petnajst let pobira najvišja priznanja na pomembnih strokovnih tekmovanjih," pravi Pucer.

Slovenski del Istre je med najbolj severnimi območji, v katerih je še mogoče gojiti oljke, prav lega pa daje olju tudi specifičen okus. Zelo pikantno in grenko je, k čemur pa prispeva tudi sama Istrska belica, ki slovi po odpornosti na nizke temperature, redni rodnosti in visoki oljevitosti.

Z
drav
je
7

8

Oljkarska pravila so stroga. Za pridobitev certifikata z zaščiteno označbo porekla mora pridelovalec omogočiti nadzor nad svojim oljčnikom, sortnim izborom, načinom pridelave, postopkom stiskanja in načinom hrambe olja.

Grenko in pikantno v harmoniji, sadežno, z značilno aromo po sveže pokošeni travi. Intenziteta primorskega oljčnega olja, bogastvo njegove arome, pove poznavalcu tudi kaj o pravočasnem obiranju in predelavi. "V grobem je skrivnost dobrega olja v sorti, času pobiranja in postopku stiskanja v oljarni," pravi Vanja Dujc, ki ga je avstrijski tednik *Profil* razglasil za profesorja in guruja oljčnega olja, s svojim živahnim govorjenjem pa deluje kot oseba, ki živi za svojo strast. "Dosegli smo svetovni kakovostni vrh, zdaj vsi vedo, da ima Slovenija odlična olja," pravi. Od leta 2003 ni minilo leto, da ne bi dobil kakšne pomembne oljkarske nagrade, tako na najprestižnejšem izboru *Flos Olei*, kot na nemškem *Feinschmeckerju*, v katerem so ga zadnjih šest let vselej uvrstili med 50 najboljših, pred štirimi leti pa ga razglasili za absolutnega zmagovalca. Letos je osvojil zlato medaljo v Parizu.

Dujc je formalno upokojenec, njegov sin Luka je pred štirimi leti pustil službo in se odločil, da se bo ukvarjal le z oljko. Po lanski, že tretji zaporedni slabi letini, je ugotovil, da je staviti zgolj na oljke preveč tvegano. Zdaj polovico dela na kmetiji, polovico pa vozi avtobus.

Pridelovati vrhunsko oljčno olje in za preživetje še voziti avtobus?

"Na žalost ne gre drugače," se zasmеji Dujc. "Ugotovili smo, da se lahko pri normalni letini s tem preživi en človek. Celo ob dobrih letinah nismo mogli vlagati, kolikor bi bilo potrebno, pri tem govorim o investicijah v rangu 100 tisoč evrov.

V Šalari, tik nad cesto, ki iz Kopra pelje proti mejnemu prehodu Dragonja, stoji krasna utrdba iz rumenkastega istrskega kamna. Brata Gregor in Matej Lisjak rada razkažeta družinsko oljarno, zgrajeno pred letom dni (še eno, starejšo, imajo v Krkavčah), najsodobnejšo na trgu, ne le zaradi metode hladnega stiskanja olja, ampak tudi zaradi upravljanja odpadkov: koščice ločujejo za kurjavo, tekoči del odpadkov porabijo za proizvodnjo bioplina, tropine pa za živalsko krmo.

V iskanju zrelih porabnikov

Vanja Dujc je letos začel obirati oljke šele sredi novembra, precej za drugimi kolegi. Mar ni pozno obiranje oljk tradicionalni anahronizem?

Strokovnjaki iz kemičnih laboratorijev so v zadnjem desetletju resda uveljavili zgodnje obiranje, zaradi katerega imajo olja več biofenolov in s tem grenkobe, odgovarja Dujc. "Vsi smo se zakadili v to, vendar veliko porabnikov ni maralo tako grenkega olja. To me je to mučilo že dalj časa, zato sva s sinom izbrala konzervativnejšo pot z malo poznejšim obiranjem. Konec koncev, kaj raje vzamete v roko, zrelo ali zeleno breskev? Zakaj bi za oljko morale veljati drugače?" razmišlja Dujc, za katerega je odnos do strank enako pomemben kot odličnost njegovega olja.

Pred leti so se na njegovo dvorišče pripeljali štirje moški z avtomobilom s hamburško registrsko tablico, kupili vsak nekaj steklenic olja in se odpeljali domov. Niso bili na poti na morje ali z njega, prišli so le zaradi olja. Takšnih ljubiteljev oljčnega olja je v Sloveniji le za vzorec, še slabše, domačega porabnika je

zelo težko prepričati, da obstaja pri oljčnem olju, tako kot pri vinu, velika razlika v kakovosti, ponavljajo vsi sogovorniki.

"Letna poraba v Sloveniji je približno en liter na prebivalca, v nekaj letih bomo slovenski oljkarji sicer proizvedli dva milijona litrov, vendar pa želimo predvsem zadostiti potrebam tistih potrošnikov, ki iščejo kakovost," pravi Dino Pucer.

V predverju pristojnega ministrstva

Vladimir Uršič, v prejšnjem mandatu predsednik slovenskih oljgarskih društev, ljudi na Goriškem spodbuja k oljkarstvu kot relativno nezahtevni alternativni vinogradom in sadovnjakom, s katerimi se mladina ne želi ukvarjati. V goriškem oljgarskem društvu se veliko izobražujejo, skupaj z novogoriško Biotehniško šolo, ki ima hektar krasnega oljčnika, so kot učno sredstvo zgradili oljarno za majhne pridelovalce. Imajo tudi panel za senzorično ocenjevanje olja z okušanjem.

10 Na državni ravni vlada oljkarstvu ne namenja nobene posebne podpore, še posebej ne za nove oljčnike. Kot pravi Dino Pucer, ob 2000 hektarih razdrobljenih oljčnikov v Sloveniji ni možnosti za razvoj konkurenčnih, deset, dvajset hektarjev velikih nasadov, ker preprosto ni nosilcev, ki bi bili pripravljeni za upravljanje trajnih nasadov. Za enkrat, pravi Pucer, je velik uspeh, da so organizirani oljkarji "uspeli priti v predverje pristojnega ministrstva".

Uršič vidi problem v odsotnosti politične volje, pravi, da bi morali oljkarji za začetek priti v občinske plane, nosilci dejavnosti pa bi morali spodbujati ljudi, naj se gredo ekonomijo. "Včasih so bile zadruge, zdaj ni ničesar več, skupaj z velikimi podjetji je na Goriškem vse propadlo. Problem je tudi to, da naša država slepo vztraja pri evropski regulativi, ki ščiti velike proizvajalce, zato je do finančne spodbude upravičen le tisti, ki ima vsaj deset hektarjev oljk, toliko pa jih pri nas seveda nima nihče."

Ob grenkem dejstvu, da niti na svetu najboljši, z nagradami ovenčani oljkarji v Sloveniji ne morejo preživeti, Dino Pucer vseeno optimistično napoveduje, da bodo v prihodnjem desetletju pridelovalci ekstra deviškega oljčnega olja z geografskim poreklom prišli do skupnega trženja in promocije in s tem do ustrezno vzdržne oljgarske proizvodnje.

"Kot regija smo unikatni," pravi Matej Lisjak. "K nam turisti ne bodo prihajali zaradi morja, privabiti jih moramo s pristnimi konobami in dobrimi domačimi izdelki, istrskim gurmanskim uživanjem v pršutu, siru, vinu, soli, tartufih, olju ... Na koncu imamo lahko vsi nekaj od tega."

NAŠA NOVA PREDSEDNICA

Prosim predstavi se v nekaj stavkih (kot za CV ; -)).

Prihajam iz Ljubljane, kjer sem odrasčala, zaključila študij prava in delala kot odvetnica do prihoda z mojim sinom Markom v Ženevo pred sedaj že več kot desetimi leti. Po prihodu v Ženevo sem se naučila francoščine in zaključila magisterij na Ženevski Univerzi. Danes delam v finančnem sektorju v Ženevi.

Zakaj Ženeva, kaj si pričakovala, kako je bilo zares?

V Ženevo me je pripeljala ljubezen do mojega moža. Ob prihodu je bila moja prioriteta podpora sinu Marku pri vključitvi v novo življenjsko okolje in šolanje. Moj mož je bil pri tem ključnega pomena. Če je Marko spregovoril angleško in pridobil nove prijatelje že v parih mesecih, moja vključitev v ženevsko okolje ni bila tako enostavna. Marko namreč obiskuje angleški program mednarodne šole v Ženevi in danes govori tekoče tako angleščino kot francoščino.

Moram namreč priznati, da sem zmotno pričakovala, da bo meni vključitev v ženevsko okolje lažja kot Marku. Predvsem sem pričakovala, da mi glede na pretekle delovne izkušnje in z znanjem angleščine ne bo težko najti zaposlitve na mednarodnem trgu delovne sile, ki ga ponuja Ženeva. Realnost je pokazala ravno nasprotno, četudi mnogokrat na račun nevednosti lokalnih ljudi in slabe razpoznavnosti Slovenije v mednarodnem merilu. Slednja je, po moji oceni, odraz majhnosti in relativne politične ter ekonomske stabilnosti Slovenije, ki posledično vse do nedavne begunske krize ni pritegnila bistvene mednarodne medijske pozornosti.

Kakšne so tvoje sanje, načrti, kaj te razveseli in inspirira?

Marko obiskuje zadnje leto gimnazije z željo, da študira v Londonu in je zato trenutno še vedno moja prioriteta. Ker pa je zrel in samostojen mladenič, najdem čas, da skupaj s prijateljema Sergijem in Urbanom vodim delovanje Združenja ženevskih Slovencev ;). Mož mi pri tem stoji ob strani in se redno udeležuje dogodkov Združenja ženevskih Slovencev.

Če bi navedla vse sanje, načrte in navdihe, bi bila ta številka Ženevskih novic mnogo daljša ;). Na kratko bi rekla, da mi je v večno veselje druženje z družino in s prijatelji bodisi v Sloveniji bodisi v Švici in da, navljub dolgemu in napornemu urniku, uživam v svojem poklicu. Monotonija namreč ni moja prijateljica.

Lučka Koščak

in
ter
vju
11

in ter vju 12

ALEN KOBILICA – "Najpomembnejše prihaja od znotraj. Bistvo je očem prikrito."

Na Evropskem prvenstvu (EP) v triatlonu, ki se je odvijal od 9. do 12. julija 2015 v Ženevi sem planirala sodelovati kot prostovoljka. Splet dogodkov je botroval, da sem imela istočasno druge obveznosti. Dogajanje sem tako spremljala preko spleta in izvedela, da je Alen Kobilica v paratriatlonu zasedel izvirno drugo mesto. Ime mi je bilo znano, nisem pa vedela, kdo pravzaprav je Alen Kobilica.

Če malo pobrsate po internetu lahko preberete, da je bil Alen več kot 13 let fotomodel znamk visoke mode (Armani, Gianfranco Ferre, etc). Z modo je še vedno povezan preko svoje agencije – Alen Kobilica Models. Ko je leta 2009 po zdravstvenih problemih izgubil vid je pričel odkrivati druge cilje. So-ustanovil je podjetje zdrave prebrane Organika +, poznano po ekoloških in veganskih sladoledih Indy&Pippa narejenih v Sloveniji in ustanovil center "Vidim cilj". Šport je bil od nekdaj Alenova velika strast; diplomant Fakultete za šport v Ljubljani je bil profesionalni reševalec iz vode v Sloveniji in ZDA. Je učitelj in trener smučanja ter nogometaš, odbojkaš, ljubitelj smučanja na vodi.

Pri vseh teh športih pa še vedno ne vem, kako se je Alen pričel ukvarjati s triatlonom? Triatlon, sestavljanka plavanja – kolesarjenja – teka je kompleksen šport, ki je postal popularen v drugi polovici 90-tih let. V tem obdobju sem se s triatlonom tudi sama ukvarjala. V letu 2014 pa sem opravila s tremi tekmami; moj prvi triatlon na helvetskih tleh pa je bil sprint v Ženevi.

Ravno sem s kolesarjenja, ko me pokliče Alen, da se dogovoriva za intervjuju za Ženevske novice. Uau, glas, kot da bi se pogovarjala z Zeusom, pogovarjava se kar na "ti," kot da se poznavata že leta. Po nekaj podrobnostih sva pri triatlonu v Ženevi. Alen prične opisovati kolesarsko progo, ki je šla mimo mednarodnih organizacij in tekaški del, ki je potekal okoli parka Le perle du lac. Podrobno je podoživel obrise objektov in subjektov. V meni pa je brnelo: "Ne". Kolesarska proga je zahtevna; trikrat je treba v kilometrski klanec na Chemin d'Imperatrice. Alen nasmejano pravi, da ima vsaka kategorija drugo zahtevnost. Elitni športniki pa seveda najbolj garajo.

Alen, kako je bilo na EP v triatlonu, v Ženevi?

Sodeloval sem na paratriatlonu v kategoriji slepih in slabovidnih. Distanca je sprint triatlon. Najprej smo plavali 750 metrov v jezeru, potem smo kolesarili in po 20.4 km kolo zamenjali za tek. Do cilja smo imeli dva kroga oziroma 5 km.

Kako sploh poteka paratriatlon?

Pri vseh treh disciplinah imam istega spremljevalca, ki mora biti istega spola kot tekmovalec in pripada isti federaciji ter mora miniti vsaj eno leto od njegove zadnje profesionalne tekme. Pri plavanju imam na levem stegnu 1 meter dolgo elastiko, moj spremljevalec ima drugi konec na desnem stegnu. V trenutku, ko vrvica zateguje ali ni napeta, čutim, da grem stran od začrtane smeri. Edini moment, ko se me spremljevalec dotakne je, ko je treba zaviti okrog boja in se približujeva koncu plavanja. Ko pritečeva iz vode sledi menjava za kolo – tandem. Spremljevalec je spredaj in skrbi, da greva v pravo smer. Pedala vrtiva oba, vendar je na meni, da veriga lepo teče. Pri tekaškem delu sem s spremljevalcem povezan preko kratke elastične vrvice, ki jo drživa vsak v svoji roki. Na meni je, da grem tako hitro kot je mogoče v vseh treh disciplinah; spremljevalec skrbi za mojo varnost in me pri tem le usmerja.

Zakaj triatlon?

Ker prihajam iz smučanja, sem se najprej posvetil temu športu. Kmalu sem ugotovil, da je parasmučanje izredno drag šport. Vedno moraš potovati nekam daleč. Potrebuješ logistiko ter trenerja, ki postavi progo. Ker sem vedno veliko plaval in mi je voda domača, sem se odločil poskusiti v plavanju. Dosegel sem normo za evropsko in svetovno prvenstvo. Za para-olimpijske igre v Londonu mi je zmanjkalo 26 stotink. Še isto leto sem se za šalo pomeril na triatlonu na Bledu in takoj dosegel izvrsten čas. Triatlon se kot smučanje odvija zunaj, v naravi. Ne rabim iti daleč, da treniram. Gozd imam skoraj pred domačim pragom.

Kako ste organizirani?

Pozimi treniram plavanje v bazenu, najrajše pa plavam v odprtih vodah, v morju ali jezeru. Z menoj trenira 6 spremljevalcev, ki se redno menjavajo. Nimam izbire, ne morem iti kadar se mi zahoče teči, vedno sem odvisen od nekoga. Potrebno je veliko planiranja in ravno ta svoboda mi manjka.

Tvoja letošnja sezona?

Letos sem s spremljevalcem Jaroslavom Kovačičem zmagal na tekmi svetovnega pokala v Južni Afriki; prav tako sem zmagal na tekmi svetovnega pokala v Madridu s spremljevalcem Mitjo Morijem. V Ženevi na evropskem prvenstvu sem bil z Jaroslavom Kovačičem drugi. Moj cilj v letu 2016 so paraolimpijske igre v Riu in želim si, da bo moja kategorija uvrščena na le-te. 18. oktobra 2015 grem na svetovno prvenstvo v Chicago.

O pozitivni energiji, aktivnem življenju ter projektih Alena Kobilice bi lahko še pisala in razglabljala. Alen je odlični komunikator, ki očara s svojimi podvigi, videzom in glasom. Za vsem tem pa stoji močna in pozitivna osebnost, ki ji je šport način življenja. Kljub drugačnosti je za Alena vsak dan in poznanstvo nov izziv in doživetje.

Živa Tavčar

in ter vju 14

JANEZ LAPAJNE – arhitekt in častni konzul Slovenije

Ko sem prišla študirat v Ženevo, leta 1988, sem slišala, da v Švici dela veliko arhitektov iz Jugoslavije. A da se le redki podpisujejo s svojim imenom, sem tudi izvedela. Eden od njih je Janez Hacin v Ženevi, drugi pa Janez Lapajne v Valaisu.

Arhitekta Janeza Lapajneta sem spoznala na naših srečanjih Društva ženevskih Slovencev. Lepo se mi je zdelo, da pride tako redno in tako od daleč; iz Valaisa do Ženeve je skoraj 200 kilometrov. Prijazen in razgledan gospod mi je vedno rad kaj povedal o svojem delu, o sodelovanju s slovenskimi podjetji, naprimer s Trimom iz Trebnjega, ki dela inovativne steklene fasade v Evropi, pa tega skoraj nobeden v Sloveniji ne ve. Govorila sva o tem, kako bi Slovenci morali biti bolj ponosni na to, kar smo, kar znamo delati, na dobre strani, srčnost in inovativnost. Včasih so seveda birokratske prepreke velike, a z dobro voljo se lahko doseže skoraj vse.

Počaščena sem bila, ko je s svojo ženo prišel na otvoritev moje razstave v Vercorinu. Vse nas, z galeristko vred, je povabil na večerjo. "Saj sem vendar častni konzul Slovenije v teh krajih," se je nasmehnil, ko sem se mu zahvalila.

Častni konzul Slovenije v Valaisu je že od leta 2012, kar kaže na njegovo vsestransko angažiranost in seveda na uspešnost, ki jo je s trdim delom dosegel. "Seveda, saj sva v tandemu dva, se rad pohvali. Tudi moja žena Marjetica je arhitektka in skupaj delava veliko projektov." Oh, sem pomislila, saj res, žene stojimo velikokrat za uspehi svojih mož, a le pametni možje to vidijo in to tudi naglas povedo.

Janez Lapajne je s svojim pogledom in novim, ekološkim načinom dela veliko doprinesel h kvaliteti bivanja tako v Sloveniji kot v Švici. Še posebej pomembni – in v teh časih še kako potrebni – so njegovi projekti, ki so energijsko varčni.

Diplomiral je v Ljubljani, se specializiral v Atenah in v Švici, kamor se je z družino preselil leta 1985. Odprl je arhitekturni biro v Sionu, glavnem mestu kantona Valaisa, ki ga je poznal od že od prej. Tam je kot gradbeni inženir na napeljavah za hidrocentrale in tunele delal že njegov oče. Janez je od očeta podedoval ljubezen do inženirske tehnike, danes pa je ekološko inovativen arhitekt in iskan svetovalec.

Kateri so vaši najbolj vidni arhitekturni objekti?

V Švici delamo kot arhitekti na različnih objektih. Prvi objekt, ki sem ga delal v Švici, je bil hotel Evropa v Sionu leta 1988. V enem izmed bolj pomembnih objektov je bila

provizorična šola zgrajena leta 2002 v 5 mesecih v Prillyju, v kateri še danes deluje en del občinske administracije. Potem so tu še razne produkcijske zgradbe, med zadnjimi bolj vidnimi pa so: novi raziskovalni laboratoriji in sedež centralne administracije za Novartis v Nyonu, zgradba Ikee v Vernierju ter nove stavbe Nestléja za proizvodnjo žitaric v Orbu. Ta objekt je v Švici eden izmed redkih objektov z oznako "Green" in služi kot model za razvoj novih funkcionalnih zgradb. Zanimivo je tudi, da so vse inštalacije v zgornji etaži. Spodaj je hala čisto prosta, vse se napaja od zgoraj, kar pomeni veliko fleksibilnost za tehnološki proces.

Kaj pomeni ponovna uporaba energije v nekem objektu?

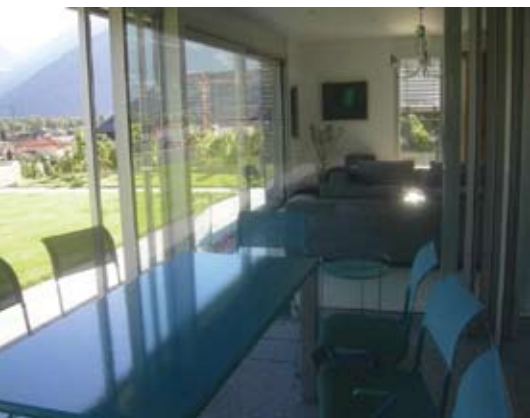
Moja hiša, ki je zgrajena leta 1995 v klasičnem stilu, sledi ekološkim trendom. Hiša ima letni vrt, na severu je samo pol etaže, na jugu sta dve, pokriti z ogromnimi steklenimi površinami, ki proizvedejo ogromno energije in pomagajo, da se energija ne izgublja skozi stene. Streha je dobro izolirana. Izredno pomembna je zavesa, ki ščiti pred preveliko toploto. Večina energije znotraj objekta se shrani s pomočjo ventilacije ter ponovno izrabi s toplotno črpalko za ogrevanje. To pomeni, da je naš objekt ekološko prijazen. Energijo dobimo od sonca. Plašč objekta je aktiven, kar pomeni, da sprejema energijo in jo transformira oziroma razdeli po objektu, da lahko objekt samostojno funkcioniira.

15

Vaše realizacije v Sloveniji?

Oh, v Sloveniji sem naredil veliko stvari. In še delam. Naš najbolj viden funkcionalen objekt v zadnjih letih je športna dvorana v Škofji Loki. Skupna površina dvorane je enaka velikosti 40 individualnih hiš, a je energetske tako varčna, da porabi samo 15 kW. Prostor segrevamo tako, da ogrevamo betonsko ploščo in zidove, ki morajo biti ogreti na 18°C, ker je cel obod topel in segret na 18°C.

16 V Sloveniji moramo za okna uporabiti še dodatno jekleno konstrukcijo, v Švici okna nosimo s paneli, kar pomeni, da je izdelava cenejša. Slovenija je s sistemom Minergie (label za nizko energetske objekte) seznanjena, vendar sem na posvetu pred nekaj tedni ponovno slišal, kako je to nemogoče. Seveda smo mi zagovarjali našo prakso v Švici in upam, da se bo počasi tudi pri nas kaj premaknilo.

Povejte nam o Trimu.

S Trimom sodelujemo že 16 let. Trimo ima odlične sodelavce, inženirje ter strokovnjake, vendar se premalo posveti prodaji in prepoznavanju izdelkov. Slovenija ne more konkurirati Kitajski, vendar je lahko inovativnejša in kreativnejša. To je uspelo Trimu z razvojem steklene fasade, saj je kot edini v Evropi razvil tako inovativen izdelek. Med plastjo večjih steklenih plošč je ujet zrak, ki deluje kot izolator, volna oziroma struktura materiala služi zaprtju zraka. Zunanja stran je lahko steklena, vmes je aluminijska folija, ki služi absorpciji sončne energije; zrak kroži in prenaša to energijo. Ta izdelek z naravno in obnovljivo energijo lahko pokriva vse naše energetske potrebe.

Delujete tudi kot svetovalec?

Seveda, svoje izkušnje in znanje rad delim, tako v Sloveniji, kot tukaj. Vabijo me na konference, seminarje, posvetovanja. Kot častni konzul rad povežujem obe državi tudi ekonomsko. Vsako leto se name obrne vsaj deset podjetij iz Slovenije, ki bi se radi uvrstili na švicarsko tržišče. Nekateri so dobro organizirani, drugi pa pričakujejo, da se bo vse zgodilo samo od sebe. Za uspeh je seveda potrebno veliko dela, tudi malo sreče, predvsem pa odprtosti za nove smeri, za stremljenje k izboljšanju kvalitete življenja. Tako imamo vsi nekaj dobrega od tega.

Lučka Koščak in Živa Tavčar

SREČANJA DRUŠTVA ŽENEVSKIH SLOVENCEV V LETU 2015

mi,
ženevski
sloven
ci

Kaj ste že rekli? Ali pa niste rekli in ste samo mislili ... da nismo ... da ne bomo ... da v tem "globalnem, easy-jet individualističnem" svetu Združenje ženevskih Slovencev nima več nobenega smisla ...?

Nekdo mi je celo rekel: "Biti slovanskega izvora pomeni biti rafiniran, a preveč pohleven." Je pač naša stara slovenska dediščina, da radi poudarjamo našo malenkost, nežnost in plašnost. Čim pa se nekdo zgane, vzame iniciativo v roke in sproži nekaj pozitivnega, se nekateri prav radi prikažemo in srečamo z največjim veseljem.

Tako je bilo 21. junija letos na pikniku v Café-Restaurant *La Chamauz* v Russin-u, blizu Ženeve. Vreme nam je bilo naklonjeno, kraj romantičen, tudi prijetno malo igrišče za otroke je bilo na razpolago. No ... najlepše pa se mi je zdelo, da so stali v prvi vrsti in nas pozdravljali naši pridni organizatorji. Najprej mi je podala roko naša predsednica Sabina, nato Urban z nasmehom in poljubom čez levo in desno lice in končno tudi nas Trieštin Sergij. Res lepo! Imela sem občutek, da sem pričakovana, kot da pridem nekam domov. Pridružila sem se veseli družini; zdi se mi, da nas je bilo okrog 30 članov našega Združenja. Poskrbljeno je bilo za pijačo in pa "mizica, pogrni se" obložena z najboljšimi dobrotami. Proti koncu popoldneva sem se vrnila domov z občutkom toplega doživetja.

Pred nekaj dnevi, še v oktobru je bilo, pa vidim na računalniku spontano vabilo na "fondue" v centru Ženeve, v *Cave Valaisanne*. Zakaj pa ne, sem si rekla. Bilo nas je pet in vsi smo si postregli z rakletom. Prijetno, domače, popolnoma brez "ovinkov".

Tako se srečujemo tudi vsak prvi petek v mesecu, ko se po maši dobimo v prostorih župnije, kjer spontano teče naša pojoča slovenska beseda, zraven pa se dobro pije in dobro je.

Pavla Suermondt

17

BOJAN BRECELJ

"Če povzamem svojo izkušnjo, vem, da smo prostovoljci enotni, povezani in velik del družbe, zadosti velik, da preglasimo strahove nestrpnosti. Naša homogenost je preprosta, zakoreninjena je v naravi sočutja." Bojan Brecelj je svetel, lep in velik človek. Velik v tistem pomenu veličine, kadar nekdo preseže okvirje egoizma in se poveže z veličino skupnosti.

Bojana poznam že od najstniških let. Po smrti staršev pri petnajstih je povezal prijatelje in mimoidoče popotnike v novo družino, ki je živela skupaj z njim v polkletnih prostorih njegove hiše. Skupnost *Družina v kleti* se je povezala z družino Mace in Marka Pogačnika v Šempasu ter še z mnogimi družinami po svetu. Skupaj smo sanjali, obdelovali zemljo, ustvarjali, naredili mnogo, mnogo več, kot bi lahko vsak sam posebej. Bojan je bil vedno navdušen vzpodbujevalec skupnosti, sodelovanja, inspiriran z neskončnim veseljem in ljubeznijo.

Dela odlične fotografije, ki so bile objavljene v najbolj prestižnih revijah, med drugimi v *National Geographicu*, *Photoju* in tudi v švicarskem *Animanu*. In vedno je tam, kjer je potrebno po resnici povedati eno zgodbo. Več zgodb. O tem, kar se nas tiče vseh.

Šel je na meje, ki delijo države in se skupaj z novinarko Evo Marn pogovarjal z begunci in ljudmi, ki pomagajo beguncem, jim dal priložnost, da so povedali svojo zgodbo in ustvarili samoportrete pred posebnim studijem *Selffish*.

Prostovoljec, človek, ki da vsega sebe, ne samo čas, tudi srce, glavo, telo. Pričevalec resnice, ki vzpodbuja dobre, da bi bili se boljši. Ki je kot klic vpijočega v puščavi ... pogledjte te male čudeže dobrote in lepote, ne dajte se manipulirati medijem, ki so v službi tistih, ki delajo te voj-ne ... pogledjte dragocenost življenja, vsakega od njih, vsakega od nas. Šele v soočenju z bližnjim postanemo ljudje ... ker imamo ogledalo.

Ali Mark, Pereshan, Ilean, Amelia, Irak
> [VIMEO.COM/141282545](https://vimeo.com/141282545)

Peter Črešnar > [VIMEO.COM/144385745](https://vimeo.com/144385745)

Andreja Imobisa > [VIMEO.COM/144363225](https://vimeo.com/144363225)

PESNIŠKI VEČER V ŽENEVI

Branje slovenske poezije v Les Bains de Paquis v Ženevi

Les Bains de Paquis je kraj, ki bo Maji Vidmar, Barbari Pogačnik in Milanu Deklevi ostal zapisan v lepem spominu. *Les Bains de Paquis* so umetniki besed prvič videli od daleč, z mostu Mont Blanc.

Prečkamo most in smo nekje na sredini, ko nekdo zatuli: "Poezija. Poglej tja gremo. Poezija piše." Napisa ne vidim. Kljub temu priklimam in pritrdim, da se tam dobimo z ostalimi, ko nenadoma Barbara ugotovi, da je izgubila kapo. Kapo, ki ji bo v tem hladno mrzlem oktobrskem vetru še kako prav prišla. Ne obiram se. Potisnem pedala svojega kolesa in že drvim, kot po ustaljeni navadi, čez vse rdeče luči. Gledam po tleh in iščem kapo; promet me malo manj zanima. Povzpnem se proti katedrali, grem do muzeja novejše zgodovine in podolgem in počez prekolesarim del starega mestnega jedra, kjer smo hodili in odkrivali zgodovino Ženeve. Kape ne najdem.

Nazaj sem, tokrat direktno v *Les Bains de Paquis*. Alenka nas že nestrpno pričakuje. Paquis je kraj, kjer se skozi vse leto dobivajo umetniške duše, a v polnem pomenu besede živi bolj poleti. Kadar je hladno ga oblegajo le "fonduja" željni obiskovalci. Mi imamo rezervirano mizo, vendar je vonj po siru tako močan, da se večina odloči, da bo raje sedela zunaj ob "gašperčku" na mrazu.

Gospa Jelka Travnik iz Misijske RS pri OZN je prišla s svojo hčerko. Kmalu za tem so prišli še vsi ostali in na koncu nas je bilo skupaj malo več kot deset. Matej Mertik, ki dela v CERNu, je na kratko razložil, da so slovenski pesniki povabljeni naslednji dan v CERN, da predstavijo svoje pesmi in se povežejo z znanostjo.

&
do
god
ri
20

Naše srečanje v *Les Bains de Paquis* je bilo namenjeno vsem ljubiteljem slovenske besede. Poezija se je med branjem pomešala s hladnim vetričem in z drugimi jeziki, ki so odmevali okoli nas. Izvrstna kombinacija besed, pomešana s koncentracijo poslušalcev, odlično slovensko vino ponujeno z Misije in oranžno–rumeno–roza sončni zahod. Kaj še hočeš lepšega. Preprosto, prijetno in prijateljsko. Prihodnjic pa mogoče v bolj mirnem kotičku.

Živa Tavčar

OBISK PRI EVROPSKI ORGANIZACIJI ZA JEDRSKE RAZISKAVE CERN

Prešernovi nagrajenci in slovenski literati so si v drugem delu obiska V Švici ogledali Evropsko organizacijo za jedrske raziskave CERN v Ženevi, kjer jih je sprejel njegova ekselencja, veleposlanik RS Slovenije v Švici g. Franc Mikša s soprogo, Rolf Landua, raziskovalec iz področja fizike delcev in Matej Mertik s področja računalniških znanosti. Evropska organizacija za jedrske raziskave ta dan ni bila prežeta le z raziskovanjem delcev, temveč tudi s slovensko besedo, ki se je vila po raziskovalnih hodnikih. Gostje so si z zanimanjem ogledali tehnologijo supermagnetov na CERNu in prvi pospeševalnik delcev, kjer je prikazana časovnica razvoja fizike delcev, ki danes upravlja z največjo raziskovalno napravo na svetu, kjer je desetletja sodelovalo tisoče znanstvenikov različnih kultur in veroizpovedi iz več kot sto držav z namenom iskanja odgovora od kod prihajamo in kam gremo. Fizika delcev se namreč tesno navezuje na raziskovanje vesolja samega. Tako tudi Veliki Hadronski Trkalnik z eksperimenti posega prav v ustvarjanje pogojev zgodnjega vesolja, kjer znanstveniki iščejo odgovore na temeljna vprašanja zakonitosti narave same.

Ob zaključku obiska so literati imeli tudi predavanje in posvet o mejah znanosti in najsodobnejših odkritjih o vesolju, kamor posega človeška vrsta, kjer se je porodilo precej zanimivih vprašanj ob katerih so se prelivali svetovi znanosti in literarne umetnosti, kjer oboji skušajo odgovarjati na obstoj temeljnih vprašanj in eksistence človeškega duha. Literati, navdahnjeni s popotovanjem razvoja vesolja samega, navdušeno klepetali še pozno tja proti ženevski železniški postaji in še

naprej. Ostali so vtisi, ki se bodo gotovo zapisali v slovenske besede in tudi na tak način ozavestili poslanstvo *Evropske organizacije za jedrske raziskave*, kamor Slovenija še ni pristopila, a gotovo bo ta obisk prešernovih nagrajencev pomagal k odločitvi slovenske države o sodelovanju v tej svetovni znanstveni organizaciji. CERN sodeluje z vsemi državami, ki si prizadevajo za napredek človeške vrste, za razvoj znanosti in miru.

Matej Mertik

Svet je, človek nastaja. Svet je, človek nastaja z odbajanjem.

Zato človek polni svet z daljavo, svet človeka z bližino.

Njuni samoti se vključujeta.

Milan Dekleva

21

V moji družini ni vrvovodcev,

Še o norcih

Niso govorili,

Le tu pa tam

Je bil kdo,

Ki je šel in

Vse prizadel.

Vsako jutro stopam na nevidno vrvo –

Tri korake tja

In potem nazaj

S cekarji iz

Trgovine v rokah.

Maja Vidmar

razstave

Naša neutrudna Pavla Suermondjt je razstavila 53 slik in 56 skulptur v dependansi občinskega poslopja v Confignonu, od 3. do 17. septembra. Kot ponavadi je bila razstava zelo lepa in spet prilika za srečanje Slovencev iz Ženeve pa tudi ostalih ljubiteljev Pavline umetnosti. Čestitke, Pavla, res si nam vsem za vzgled.

Lučka Koščak

22

Lučka Koščak je konec septembra razstavljala v Ottawi. Ambasada RS je pripravila predstavitev Slovenije na zelo prestižni lokaciji v galeriji restavraciji *Santé*. Razstavo je odprl naš veleposlanik v Kanadi, dr. Marijan Cencel. Bil je zelo lep in prijeten večer.

Irena Gril, Konzulka v Kanadi

Oktober so v Tirani organizirali razstavo sedmih držav, med njimi tudi Slovenije, ki jo je zastopala kiparka Lučka Koščak. Na razstavo so prišli veleposlanice in veleposlaniki vseh nastopajočih držav. Naša nova veleposlanica v Albaniji, gospa Lea Stančič, je na sliki ob skulpturah iz Slovenije skupaj z nizozemsko veleposlanico, gospo Dewi van de Weerd.

Masha Šiftar de Arzu

11. december 2015:
srečanje pri ambasadorju

7. marec 2016:
občni zbor

19. junij 2016:
poletni piknik

19. november 2016:
novoletna večerja

Veleposlaništvo Republike Slovenije

Schwanengasse 9/II,
3011 Bern

T: +41 (0)31 310 90 00

F: +41 (0)31 312 44 14/18

E: vbe@gov.si

W: www.bern.embassy.si

Veleposlanik: mag. Franc Mikša

Konzulat Republike Slovenije

Löwenstrasse 54/II,
8001 Zürich

T: +41 (0)44 212 11 27

Vodja: g. Zvonimir Petek,
častni konzul

Konzulat Republike Slovenije

Rue du Scex 18 CH
1950 Sion

T: +41 (0)27 306 56 10

F: +41 (0)27 306 56 39

E: janez.lapajne@jyl.ch

Vodja: g. Ivan Janez Lapajne,
častni konzul

Vabilo na prednovoletno druženje

Tudi letos Stalno predstavništvo Republike Slovenije v Ženevi vabi vse Slovence, živeče v Ženevi, s partnerji na prednovoletno druženje, v petek 11. 12. 2015 med 18.00 in 20.00 uro, v prostorih Stalne predstavništva.

Kulturni dogodki so vidni na internetni strani:
www.bern.embassy.si.

Na dogodke se lahko prijavite na Facebook spletni strani: Slovenci v Švici ali Združenje Slovencev v Švici.

Prvi petek v mesecu (razen med počitnicami) poteka maša v slovenskem jeziku v Ženevi. Za informacije pogledjte na stran www.sломisija.ch.

Za informacije v zvezi z

dopolnilnim poukom slovenščine pogledjte na www.zrss.si/slovenscina ali www.slovenskiotroci.ch

Veleposlaništvo RS v Bernu objavlja **NOVICE** na spletni strani www.bern.embassy.si.

Združenje ženevskih Slovencev / Association des Slovènes de Genève

Združenje je bilo ustanovljeno 19. julija 1991

Predsednica: **Sabina Mumenthaler**

Podpredsednik: **Sergij Cesar**

Blagajnik in tajnik: **Urban Furlan**

Urednica: **Lučka Koščak**

T: 076 37 97 222

E-mail: lucka.koscak@gmail.com

Fotografije so prispevali: Bojan Breclj, Urban Furlan, Irena Gril, Lučka Koščak, Janez Lapajne - JYL arhiv, Sabina Mumenthaler, Robert Suremond, www.prosperia.si

Oblikovanje: Petra Petan; Tisk: Partnergraf;
150 izvodov; november 2015

23

Ženevske novice izdaja / Editeur:

Združenje ženevskih Slovencev /
Association des Slovènes de Genève
c/o Sergij Cesar
avenue Dumas 11, 1206 Genève

E-mail: slovenijage@hotmail.com

TEKOČI RAČUN:
UBS Genève, 433156, 29-240
(Association des Slovènes de Genève)

*Ženevske novice izidejo enkrat letno s
finančno podporo Urada vlade RS za
Slovence po svetu. Prvič so izšle januarja 1992.*

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU IN PO SVETU